

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญยิ่งต่อเยาวชน ที่มุ่งหวังให้ได้รับวิชาความรู้ ความเจริญงอกงามทุกด้าน ตลอดจนสามารถที่จะปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี ซึ่งวิชาพลศึกษาก็เป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ที่มีบทบาทและความสำคัญ ที่ช่วยส่งเสริมให้เยาวชน ได้มีความเจริญงอกงามตามวัตถุประสงค์ โดยใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อ ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) กล่าวว่า "การพลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่ง ที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียน ได้มีการเจริญงอกงาม และมีการพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเห็นแล้ว เป็นสื่อกลางของการเรียนรู้" ทั้งนี้ครูพลศึกษานับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการพลศึกษาที่สามารถจัดกิจกรรมพลศึกษาให้เกิดการพัฒนาทั้ง 5 ด้าน ที่กล่าวมาแล้วนั้น โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วม ตามความต้องการ และความสนใจของนักเรียน

กิจกรรมทางพลศึกษานั้น มีอยู่หลายประเภทที่มีความสำคัญ ก่อให้เกิดคุณค่าและคุณประโยชน์แก่นักเรียนหรือผู้มีส่วนร่วมแตกต่างกันไป วิชากระบี่เป็นกิจกรรมพลศึกษา กิจกรรมหนึ่งที่เป็นประโยชน์ต่อเยาวชนของชาติ เช่นเดียวกับกิจกรรมพลศึกษาประเภทอื่น นอกจากนี้ การเรียนวิชากระบี่ยังมีผลดี ในด้านการอนุรักษ์ศิลปการต่อสู้ของไทย ที่เรียกรวมว่า "กระบี่กระบอง" เป็นกีฬาที่บรรพบุรุษไทย นำเอาศิลปการต่อสู้ป้องกันตัว ด้วยอาวุธที่ใช้สู้รบกันในสมัยโบราณมาฝึกซ้อมและเล่นในยามสงบ โดยเอาหวายมาทำเป็นกระบี่ ต่อสู้หรือแข่งขันกันเป็นคู่ ๆ คู่สู้กันในสนามรบ เป็นการฝึกหัดรุกและรับไปในตัว (กรมวิชาการ, 2535)

นาย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ได้เล็งเห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของวิชากระบี่กระบอง เมื่อปี พ.ศ. 2478 จึงได้นำวิชากระบี่กระบองมาทดลองสอนแก่นักศึกษาหลักสูตรประโยคผู้สอนพลศึกษา 1 ปี ได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจ (พอง เกิดแก้ว, 2520) จึงนำวิชากระบี่กระบองบรรจุไว้ในหลักสูตรประโยคผู้สอนพลศึกษาในปี พ.ศ. 2479 (กรมวิชาการ, 2535) และในปี พ.ศ.

2518 ได้มีการจัดให้วิชากระบี่กระบองเป็นวิชาบังคับในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ต่อมาปี พ.ศ.

2521 ได้จัดให้เป็นวิชาบังคับในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จนถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นปี พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอน กิจกรรม กระบี่กระบองเบื้องต้นไว้เป็นวิชาบังคับแกน (พ 204 พยานามัย 4) มีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้คือ

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรม กระบี่กระบองเบื้องต้นในเรื่องการป้องกันตัว การหลบหลีก การตีลูกไม้ การรำ และอื่น ๆ อย่างปลอดภัยและสนุกสนาน พร้อมทั้งให้เรียนรู้การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่าและนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ, 2535)

การสอนพลศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนั้น มีปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน อาทิ โครงสร้างหลักสูตร เนื้อหารายวิชา การวัดและประเมินผล เป็นต้น ซึ่งจะเห็นว่าการวัดและ ประเมินผลนั้นเป็นขั้นสุดท้ายของกระบวนการทางการศึกษา ทำให้ทราบว่า การดำเนินการที่ผ่านมา มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ หรือบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงใด ตัวอย่างเช่น การสอน พลศึกษาสอนให้ผู้เรียน มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ตาม จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยนำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาสอน แต่ถ้าขาดรูปแบบของการวัดและ ประเมินผลแล้วจะไม่สามารถบอกได้ว่า ผู้เรียนนั้นมีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม หรือบรรลุตามวัตถุประสงค์ ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด สำหรับจุดประสงค์ของวิชา พลศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้กำหนด จุดประสงค์ไว้ ดังนี้

1. ให้มีทักษะการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การดูแลสุขภาพ และสวัสดีภาพ
2. ให้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับการพัฒนาและรักษาสมรรถภาพทางกาย และจิตใจ
3. เห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การดูแลสุขภาพ และ สวัสดีภาพ
4. มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา และมีสุนทรีย์ที่ดี (กรมวิชาการ, 2535)

จะเห็นได้ว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้กิจกรรมเป็นสื่อ ในการเรียนการสอนเน้น การแสดงออกทางด้านทักษะ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม ซึ่งเป็นลักษณะของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2527) อีกทั้งมีขอบข่ายที่กว้างขวาง ดังนั้นในการวัดและการประเมินผล จึงมีความยุ่งยากพอสมควร เกี่ยวกับ เครื่องมือที่ใช้วัด วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวก แบบทดสอบ เวลา ขั้นตอนในการทดสอบ วิธีการทดสอบและการให้ความร่วมมือในการทดสอบโดยเฉพาะวิชากระบี่ เป็นศิลปการต่อสู้แบบไทย กิจกรรมการเรียนการสอนจึงต้องอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติและ ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรด้วย ดังคำกล่าวของ วิริยา บุญชัย (2523) ซึ่ง กล่าวถึงการเรียนทักษะทางกีฬาไว้ว่า การเรียนทักษะทางกีฬาเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียน วิชาพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สามารถทราบสภาพความสามารถหรือข้อบกพร่องของนักเรียน โดยการใช้แบบ ทดสอบทักษะเป็นเครื่องมือในการดำเนินการ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการจัดระดับ ความสามารถของนักเรียนเป็นพื้นฐานในการพิจารณาคะแนนหรือผลการเรียนและ จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในครั้งต่อไป

ในปัจจุบันการวัดและประเมินผลการเรียน มุ่งเน้นพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้ ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน การพัฒนาด้านทักษะของนักเรียนและให้ครูได้พัฒนา การสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

อย่างไรก็ดี การวัดผลทางทักษะนั้นจะต้องมีหลักเกณฑ์และกระบวนการในการวัดที่จะ นำมาใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลดีที่สุด ซึ่ง สก็อต และอีสเตอร์ (Scott & Ester, 1970) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการวัดผลทักษะทางกีฬา ไว้ดังนี้

1. แบบทดสอบควรเลือกวัดทักษะที่สำคัญ ในการเล่นกีฬานั้น ๆ
2. แบบทดสอบควรมีความคล้ายคลึงกับสภาพการเล่นมากที่สุด
3. แบบทดสอบควรส่งเสริมท่าทางในการเล่นให้ดีขึ้น
4. แบบทดสอบควรมีความมุ่งหมายที่ดีและดึงดูดความสนใจ
5. แบบทดสอบควรทำการสอบทีละคน

6. แบบทดสอบไม่ควรยากเกินไป

ส่วนกระบวนการที่นำมาใช้เป็นแนวทางในการวัดผลทางทักษะนั้น สุวิมล ว่องวานิช (2535) ได้เสนอไว้ ดังนี้

1. กำหนดงานที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้สอนต้องศึกษาจุดหมายของหลักสูตรว่ามุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใด ต้องการให้บรรลุผลในเรื่องใด แล้วกำหนดงานให้สอดคล้องกับหลักสูตรรายวิชานั้น
2. ผู้วัดต้องกำหนดสภาพการณ์หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงานแก่ผู้เรียนให้ชัดเจนว่าจะให้มีลักษณะเช่นใด
3. การกำหนดคุณลักษณะที่ใช้ในการวัดทักษะ โดยเน้นให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานนั้นให้ความสำคัญกับการวัดกระบวนการ หรือผลงาน หรือทั้งสองส่วน และจะวัดผ่านตัวบ่งชี้อะไรบ้าง
4. การกำหนดวิธีการวัดภาคปฏิบัติที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่จะวัด
5. การกำหนดความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ ความเหมาะสมของผู้วัด ช่วงเวลาที่ทำการวัด ผู้วัดต้องตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการวัด การสร้างเครื่องมือ การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน
6. การกำหนดวิธีการประเมินผล และรายงานผลการวัดทักษะปฏิบัติ วิธีการประเมินผลการวัดทักษะปฏิบัติมีหลายแบบ คือ การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ และการประเมินผลอิงความก้าวหน้าของผู้เรียน

การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์เป็นการประเมินว่า นักเรียนมีความสามารถหรือไม่โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยไม่คำนึงถึงความสามารถของนักเรียนคนอื่น ๆ ซึ่ง สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2520) ได้ให้นิยามแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ไว้ว่า

เป็นแบบทดสอบที่ต้องการวัดความสามารถของบุคคล โดยอาศัยเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของรายวิชานั้น ๆ ความหมายของคะแนนที่ได้จากการสอบขึ้นอยู่กับ การผ่านหรือไม่ผ่านเกณฑ์ที่วางไว้เป็นสำคัญ การวัดในลักษณะนี้ต้องการเปรียบเทียบกับตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบกับคนอื่น การสอบแบบนี้เพื่อต้องการทราบว่า มีสิ่งใดบ้างที่เด็กยังทำไม่ได้ และสิ่งใดบ้างที่เด็กทำได้แล้ว ไม่ต้องการทราบว่า เขาทำได้ดีกว่าคนอื่นมากน้อยเพียงใด เพราะการทำได้ดี

หรือเลวกว่าคนอื่น ไม่ได้หมายความว่าเด็กทำสำเร็จหรือไม่สำเร็จในสิ่งนั้น

จึงเห็นได้ว่า แบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีความเหมาะสม ในการวัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติ โดยเฉพาะวิชาพลศึกษา ซึ่งนักเรียนมีความแตกต่างกันทางด้านร่างกาย หากใช้วิธีประเมินโดยอิงกลุ่ม หรือวิธีอื่น ๆ อาจจะไม่ยุติธรรม

นอกจากนี้ การพิจารณาเลือกข้อทดสอบ เพื่อให้การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา ให้ได้ผลตามความมุ่งหมายนั้น วรศักดิ์ เพียรชอบ (2525) แนะนำให้ครูพิจารณาตามเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ข้อทดสอบที่เลือกมาควรมีความแม่นยำ (Validity) คือ สามารถวัดสิ่งที่เราต้องการวัดได้โดยถูกต้อง
2. ข้อทดสอบที่เราเลือกมาควรมีความเชื่อถือได้ (Reliability) คือ ข้อทดสอบนั้นจะต้องมีความคงที่หรือสม่ำเสมอในตัวของมันเอง เมื่อจะวัดก็ครั้งก็ตาม ถ้าสิ่งที่เราวัดนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ผลการวัดก็จะได้เท่ากันหรือใกล้เคียงกันทุกครั้งไป
3. ข้อทดสอบที่เราเลือกมาควรมีความเป็นปรนัย (Objectivity) คือ ข้อทดสอบนั้นเมื่อทดสอบมาแล้ว ครูคนไหนจะเป็นผู้ให้คะแนน ก็จะสามารถให้คะแนนเท่า ๆ กัน
4. ข้อทดสอบควรเป็นข้อทดสอบ ที่สามารถนำเอาผลของการทดสอบ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์
5. ข้อทดสอบควรมีความประหยัด ทั้งในแง่ของเวลา ค่าใช้จ่าย และบุคลากรที่จะต้องใช้
6. ข้อทดสอบควรเป็นข้อทดสอบที่ได้วางเกณฑ์มาตรฐาน (Norms) ไว้แล้ว
7. ข้อทดสอบที่เลือกมา ควรเป็นข้อทดสอบที่เหมาะสมกับสภาพการณ์สามารถนำไปทำการทดสอบได้
8. ข้อทดสอบที่เลือกมา ควรเป็นข้อทดสอบที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นควบคู่กันไปด้วย

การสร้างแบบทดสอบ หากครูผู้สอนสร้างแบบทดสอบเอง โดยขาดหลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบที่ดี อาจทำให้แบบทดสอบยากเกินไป มากเกินไป หรือขาดความเที่ยงตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พิจารณาความสำคัญในการสร้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์ตามที่ อัลริช (Ulrich, 1981) ได้กล่าวไว้ คือ

1. แบบสอบอิงเกณฑ์ต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนด ให้นักเรียนเรียนตามโปรแกรมการเรียนพลศึกษา
 2. รายการที่จะทำการสอบแบบอิงเกณฑ์ จะต้องมาจากกิจกรรมที่มอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติ
 3. การตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน เพื่อให้สัมพันธ์สอดคล้องกับวิธีการสอนและวิธีการวัดผลทางพลศึกษา ต้องยอมรับว่าเป็นกลยุทธ์ที่มีความตรงสูง
 4. รายการที่จะทำการสอบแบบอิงเกณฑ์ ควรกำหนดให้มีจำนวนพอเหมาะและเน้นการวัดพฤติกรรมที่สังเกตได้จากภายนอก
- ทั้งนี้ ลำดับขั้นตอนในการสร้างแบบสอบอิงเกณฑ์นั้น สมศักดิ์ สินธุระเวชย์ (2521) ได้เสนอไว้ดังนี้

1. เขียนจุดมุ่งหมายให้ชัดเจน
2. เตรียมขอบเขตของเนื้อหาที่จะออกแบบสอบ
3. สร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนด โดยทดสอบเฉพาะส่วนสำคัญ
4. ตรวจสอบแบบสอบที่สร้างว่า สอดคล้องตามจุดหมายที่กำหนดไว้หรือไม่

ในปัจจุบันนี้แบบทดสอบทักษะกีฬา ที่มีเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น มีผู้สร้างไว้บ้างแล้ว เช่น แบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ แบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส แบบทดสอบทักษะกีฬาสเกตบอล เป็นต้น แต่แบบทดสอบทักษะกีฬากระบี่ยังไม่มีผู้ใดสร้าง ไม่ว่าจะ เป็นแบบอิงกลุ่ม หรือแบบอิงเกณฑ์ก็ตาม จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชากระบี่ ถึงรูปแบบการวัดและประเมินผลวิชากระบี่ อาจารย์พงษ์ศักดิ์ คงแย้ม โรงเรียนสตรีรัตนบุรี กล่าวว่า ใช้วิธีวัดและประเมินผลวิชากระบี่โดยใช้วิจารณ์ และประสบการณ์ของตนเองเป็นส่วนใหญ่ อาจารย์บวรยศ เดชโชคชัยเจริญ โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ กล่าวว่า ใช้แบบทดสอบที่ตนเองสร้างขึ้น ประกอบด้วยประสบการณ์และวิจารณ์ ส่วนอาจารย์พีระพงษ์ คาระกะมาศ โรงเรียนพระราชธาตุมุทุมภ์ กล่าวว่า ได้ตั้งเกณฑ์ไว้อย่างต่ำโดยอาศัยวิจารณ์ของตนเองเป็นส่วนใหญ่ จะเห็นได้ว่าวิชากระบี่ซึ่งเป็นวิชาบังคับในระดับมัธยมศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ.2518 จนถึงปัจจุบัน วิธีการวัดและประเมินผลยังไม่มีมาตรฐานที่สามารถนำมาใช้ เพื่อเป็นเกณฑ์สำหรับครูผู้สอนเหมือนกับกีฬาสาขาลอื่น ๆ ซึ่งมีการสร้างแบบทดสอบทักษะไว้หลายรูปแบบ ครูผู้สอนวิชา

กระบี่ จึงต้องเป็นผู้นำพัฒนาและปรับปรุง วิธีการสอน เนื้อหา รูปแบบการฝึก ตลอดจนการวัดและประเมินผลขึ้นเอง

วิชากระบี่เป็นวิชาบังคับแกนในหลักสูตร น่าจะมีเกณฑ์มาตรฐานที่เหมาะสมสำหรับใช้วัดและประเมินผล เพราะจากงานวิจัยของ เอนก ช่างน้อย (2524) เรื่อง บัณฑิตการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร พบว่าครูส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับการหาเกณฑ์ที่เหมาะสม สำหรับใช้ในการวัดและประเมินผลมาก ส่วนนักเรียนประสบปัญหาการสอบทักษะเป็นรายบุคคล การสอบทักษะการรำ การสอบทักษะการตีลูกไม้ เนื่องจากวิชากระบี่กระบองเน้นความสวยงามประกอบความถูกต้องด้วย ทั้งนี้เพราะวิชากระบี่กระบองเป็นวิชาที่มีความละเอียดอ่อน สวยงาม มีลีลาของนาฏศิลป์และศิลปการต่อสู้ของไทยร่วมอยู่ด้วยความสามารถในการสังเกตและประสบการณ์ จะช่วยตัดสินใจในการวัดและประเมินผลได้ดีในขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา (2534) ทำการวิจัยเรื่อง การเรียนการสอนพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 2, 3, 4, 5 และกรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อปัญหา ในการจัดการเรียนการสอน หรือการดำเนินการเรียนการสอน ซึ่งเป็นปัญหาในทางปฏิบัตินั้นครูผู้สอนวิชาพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ได้แสดงความคิดเห็นต่อปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาพลศึกษาว่า มีปัญหาในเรื่องของวิธีการวัดผลมากที่สุด และในส่วนของนักเรียนพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าครูผู้สอนชอบลำเอียงในการวัดผลในระดับมาก ผู้วิจัยมีความเห็นว่าในเรื่องเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษานามัย ที่เป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้ มีสาเหตุเนื่องมาจากครูผู้สอนไม่มีเครื่องมือวัดผลที่ได้มาตรฐาน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬากระบี่ขึ้น ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาวิธีการวัดและประเมินผลมีอยู่หลายวิธี ในหลายวิธีนั้น ผู้วิจัยพบว่าการวัดแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการ เหมาะสมกับวิชากระบี่ เพราะธรรมชาติวิชาพลศึกษา ต้องมีลำดับขั้นตอนและความต่อเนื่องของท่าทางในการปฏิบัติ จึงจะถือว่าปฏิบัติถูกต้อง โดยเฉพาะวิชากระบี่เป็นกีฬาของไทยมีรูปแบบประเพณี และลีลาของนาฏศิลป์ไทยผสมผสานอยู่ด้วย การเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นไปที่กระบวนการแสดงทักษะ หรือท่าทางที่ถูกต้อง

จะเห็นได้ชัดเจนว่า การทดสอบทักษะกีฬากระบี่นั้น วิธีวัดผลแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการนั้นเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด เพราะจะทำให้ทราบว่าทักษะโครายการโคที่นักเรียนทำได้แล้วหรือทักษะโครายการโคยังคงต้องแก้ไขปรับปรุง โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้

ไม่คำนึงถึงผลการเรียนของนักเรียนคนอื่น เพราะการทำได้ดีหรือเลวกว่าคนอื่นนั้น ไม่สามารถทราบได้ว่าเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่ นอกจากนี้ยังสามารถนำข้อมูลจากแบบทดสอบไปตรวจสอบจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องเพื่อแก้ไข ปรับปรุงได้อย่างถูกต้อง ตามลำดับขั้นตอนและยังเป็นประโยชน์กับครูผู้สอนที่จะได้จากข้อมูล ไปพัฒนาการสอนอย่างสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึง ได้พัฒนาแบบทดสอบทักษะกึ่งภาษาในระดับชั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้น เพื่อให้ครูผู้สอนวิชากระบี่กระบองได้มีแบบทดสอบทักษะกึ่งภาษาที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้ได้ด้วยตนเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาแบบทดสอบทักษะกึ่งภาษาในระดับชั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชาย หญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประจำปีการศึกษา 2539 โรงเรียนนนทบุรีพิทยาคม ที่ยังไม่ผ่านการเรียนวิชากระบี่ จำนวน 100 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 61 คน นักเรียนหญิง 39 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) และเจาะจงเอาแต่นักเรียน ที่มาเรียนครบกำหนด และทำการสอบครบทุกครั้ง

2. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกึ่งภาษาในระดับชั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์ โดยเน้นกระบวนการ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เพื่อใช้สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีทักษะขั้นพื้นฐานที่จะต้องทดสอบ ดังนี้

2.1 ทักษะการถวายเป็นบังคม

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการถวายเป็นบังคม

2.2 ทักษะการขึ้นพรหม

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการขึ้นพรหมนั่งและพรหมยืน

2.3 ทักษะการรำไม้รำ

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการรำไม้รำ 12 ไม้

2.4 ทักษะการตีลูกไม้

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการตีลูกไม้ ไม้ตีที่ 2 และไม้ตีที่ 5

2.5 ทักษะการต่อสู

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการต่อสู 1 กรมการต่อสู

3. องค์ประกอบที่นำมาพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬากระบี่ขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ มาจากการศึกษาและวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา และจากแนวคิดหรือข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษา

4. แบบทดสอบทักษะกีฬากระบี่ขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ ผู้วิจัยมุ่งสร้างให้มีความตรง ความเที่ยง และความเป็นปรนัย เพื่อให้ครูผู้สอนวิชากระบี่สามารถนำไปใช้ทดสอบได้ด้วยตนเอง

5. ผู้ที่จะนำแบบทดสอบทักษะกีฬากระบี่ขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ไปใช้ ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในวิชากระบี่

ข้อจำกัดในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังจะเรียนวิชากระบี่ (พ 204 ปลายามัย 4) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยควบคุมตัวแปรเกี่ยวกับผู้เข้ารับการทดลอง ในเรื่องของระดับการศึกษา โดยศึกษาเฉพาะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนนนทบุรีพิทยาคม
2. ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนแบบเดียวกัน โดยครูผู้สอนคนเดียว

3. ผู้เข้ารับการทดลองไม่เคยเรียนวิชา (พ 204 ภาลนามัย 4) มาก่อน

คำจำกัดความในการวิจัย

ทักษะกีฬากระโดดชั้นพื้นฐาน หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกของนักเรียน ตามการปฏิบัติกิจกรรมกระโดดเบื้องต้นในรายวิชา พ 204 ภาลนามัย 4 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

แบบทดสอบทักษะกีฬากระโดดชั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการ หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถทางทักษะกีฬากระโดดเบื้องต้น ซึ่งวัดจากวิถี การแสดงทักษะของผู้รับการทดสอบ ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบทักษะการถวายเป็นขม

ทักษะการถวายเป็นขม หมายถึง การไหว้อย่างสวยงาม 3 ครั้ง ตามแบบ การถวายเป็นขมพระเจ้าแผ่นดิน

2. แบบทดสอบทักษะการขึ้นพรหม

2.1 การขึ้นพรหมนั่ง

2.2 การขึ้นพรหมยืน

ทักษะการขึ้นพรหม หมายถึง การร่ายรำในบริเวณที่ถวายเป็นขมนั้น โดยหันหน้า ไปรำตามท่าที่กำหนดไว้ ทีละทิศ ๆ จนครบทั้ง 4 ทิศ

3. แบบทดสอบทักษะการรำไม้รำ

3.1 การรำไม้รำที่ 1 ชื่อ "ลอยชาย"

3.2 การรำไม้รำที่ 2 ชื่อ "ควงทัดหู"

3.3 การรำไม้รำที่ 3 ชื่อ "เห็นข้าง"

3.4 การรำไม้รำที่ 4 ชื่อ "ตั้งศอก"

3.5 การรำไม้รำที่ 5 ชื่อ "จ้วงหน้า จ้วงหลัง"

3.6 การรำไม้รำที่ 6 ชื่อ "ปกหน้า ปกหลัง"

3.7 การรำไม้รำที่ 7 ชื่อ "ทำยักษ์"

3.8 การรำไม้รำที่ 8 ชื่อ "สอยดาว"

- 3.9 การรำไม้รำที่ 9 ชื่อ "ควงตะ"
- 3.10 การรำไม้รำที่ 10 ชื่อ "ทูลมานแหวกพองน้ำ"
- 3.11 การรำไม้รำที่ 11 ชื่อ "ลค ล่อ"
- 3.12 การรำไม้รำที่ 12 ชื่อ "เชิญเทียน"

ทักษะการรำไม้รำ หมายถึง การรำรำและสืบเท้าก้าวเดินไปข้างหน้าตามท่าที่กำหนดไว้ของแต่ละไม้รำ ซึ่งการสืบเท้าเดินไปข้างหน้านี้มี 2 แบบ คือ เดินตรง ซึ่งอาจเดินหน้าบ้าง ถอยหลังบ้าง และเดินสลับหันปลา คือ เดินเฉียงขวาที่หนึ่ง และเดินเฉียงซ้ายที่หนึ่งสลับกันไป

4. แบบทดสอบทักษะการตีลูกไม้

- 4.1 ไม้ตีที่ 2
- 4.2 ไม้ตีที่ 5

ทักษะการตีลูกไม้ หมายถึง การตีรุกและการตีรับ ในที่นี้ การตีรุก หมายถึง การที่ฝ่ายหนึ่งตีอีกฝ่ายหนึ่งด้วยที่ทำต่าง ๆ กัน การตีรับ หมายถึง การป้องกันของอีกฝ่ายหนึ่งตามที่ทำที่ฝ่ายรุกตีมา

5. แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ 1 กรมการต่อสู้

ทักษะการต่อสู้ 1 กรมการต่อสู้ หมายถึง การอย่างสามชুমเข้าหากัน แล้วทำการต่อสู้แบบประชิดตัวทั้งสองฝ่าย โดยใช้ทักษะการตี ลูกไม้ตีต่าง ๆ ทักษะการตีทำพลิกแพลง การหลบ การเตะ การถีบและอื่น ๆ ผลัดกันเป็นฝ่ายรุกและรับจนมีการตีแยกจากกันเป็นอันหมดตอน เมื่อหมดตอนแยกออกจากกัน แล้วทั้งคู่จะเดินแปลงแยกออกไป ทำการกลับหัวสนามเดินแปลงแล้วย่างสามชุมเข้ามา เพื่อทำการต่อสู้กันตอนใหม่ หรือกรมใหม่

แบบสอบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วิธีวัดการแสดงทักษะ และมีคะแนนจุดตัด (Cut off scores) หรือคะแนนเกณฑ์ สำหรับใช้เป็นเครื่องตัดสินว่า ผู้เข้ารับการทดสอบมีความรู้ความสามารถตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่

เกณฑ์ หมายถึง คะแนนหรือทักษะที่น้อยที่สุดที่นักเรียนจะต้องทำได้ในภาระที่จะได้รับการตัดสินให้เป็นผู้รอบรู้

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้มีประสบการณ์และความสามารถในการสอนวิชากระบี่หรือมีประสบการณ์การเขียนตำรา การสอนวิชากระบี่อย่างน้อย 5 ปี

ความตรงตามเนื้อหา หมายถึง ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมที่แบบทดสอบวัดได้ กับพฤติกรรมที่ระบุโดยผู้เชี่ยวชาญ

ความตรงตามสภาพการวัด หมายถึง ความถูกต้องแม่นยำของเครื่องมือที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่วัดเป็นจริงตามสภาพที่เป็นอยู่ในขณะนั้นโดยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับคะแนนของผู้เชี่ยวชาญในการทดสอบ ซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ความเป็นปรนัย หมายถึง การหาความสอดคล้องในการตัดสินจำแนกผู้รอบรู้จาก การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความไวในการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพของแบบทดสอบที่จำแนก หรือแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ที่ผ่านการเรียนทักษะกีฬากระบี่ กับผู้ที่ไม่ผ่านการเรียนทักษะกีฬากระบี่

ความเที่ยงของผู้ให้คะแนนหรือความเป็นปรนัย หมายถึง การหาความสอดคล้องในการตัดสินจำแนกผู้รอบรู้และผู้ไม่รอบรู้ จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความเที่ยงในการตัดสินจำแนกความรอบรู้ หมายถึง การหาความสอดคล้องในการตัดสินจำแนกผู้รอบรู้และผู้ไม่รอบรู้ จากการทดสอบซ้ำด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน

เปลี่ยนเข้า หมายถึง ลักษณะการนั่งคุกเข่าข้างใดข้างหนึ่งลงพื้น แล้วเปลี่ยนสลับเข่าข้างที่ลงพื้นขึ้นมาตั้ง ส่วนข้างที่ตั้ง นำลงไปวางที่พื้น

ไล่น้ำ หมายถึง การถ่ายน้ำหนักตัว ไปยังเท้าและขาที่อยู่ด้านหน้า พร้อมทั้งย่อเข่าเล็กน้อย

รำข้าง หมายถึง การยกมือซ้ายขึ้นตั้งวงหรือรำอยู่ด้านข้างให้ปลายนิ้วชี้สูงระดับหู

รำหน้า หมายถึง การยกมือซ้ายขึ้นตั้งวงหรือรำอยู่ด้านหน้าให้ปลายนิ้วชี้สูงระดับคิ้ว

ควง หมายถึง การควงกระบี่ทางด้านขวาให้ปลายกระบี่หมุนลงมาจากด้านหน้า

2 รอบ

คุมว่า หมายถึง การยืนเท้าขวาอยู่ด้านหน้า เท้าซ้ายอยู่ด้านหลัง มือซ้ายจับอยู่ระดับอก มือขวาถือกระบี่อยู่ระดับเอว

ทักหู หมายถึง มือขวายกกระบี่ขึ้นมาอยู่ระดับหูทางด้านขวา กระบี่ชนานพื้น ปลายกระบี่ชี้ไปด้านหน้า โกว่งกระบี่หันออกไปด้านนอก

ซิด หมายถึง การยื่นเท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ด้านหน้าแล้วลากเท้าที่อยู่ด้านหลังมาซิดเท้า
ด้านหน้า

ยก หมายถึง อาการต่อเนื่องมาจากซิดเมื่อซิดแล้วยกเท้าที่อยู่ด้านหน้าขึ้น

จ้วง หมายถึง การแทงปลายกระบี่ลงไปแล้ว หงายหรือจับปลายกระบี่ขึ้น

ก้าวซ้ายเฉียงขวา หมายถึง การก้าวเท้าซ้ายเฉียงไปทางขวาประมาณ 45 องศา

ก้าวขวาเฉียงซ้าย หมายถึง การก้าวเท้าขวาเฉียงไปทางซ้าย ประมาณ 45 องศา

ปก หมายถึง การเหยียดแขน 2 ข้าง บรรจบกันด้านหน้าสูงระดับศีรษะ ตวัดปลาย
กระบี่เฉียงลงพื้น 45 องศา

เหิมกระบี่ หมายถึง การตวัดกระบี่จากด้านขวาไปด้านซ้าย อยู่ระดับเอว มือซ้าย
แตะที่กระบี่

ยื่นท้ายกัศ หมายถึง การยื่นแยกเท้าและย่อเข้าทั้งสองข้าง หลังตรง มือซ้าย วาง
เหนือเข้าซ้าย หันปลายนิ้วทั้ง 5 เข้าหาตัว มือขวาตั้งกระบี่เหนือเข้าขวา

แตะ หมายถึง การวางปลายกระบี่บนฝ่ามือซ้าย

รำหน้าไกร่ง หมายถึง การรำอยู่บริเวณหน้าไกร่งกระบี่

ตีคอ-คอ หมายถึง การหันกระบี่เฉียงลงไปบริเวณคอด้านขวา และซ้าย

ตีขา-ขา หมายถึง การหันกระบี่เฉียงลงไปบริเวณขาขวา และขาซ้าย

ตีเอว-เอว หมายถึง การหันกระบี่ลักษณะตัดตรงบริเวณลำตัวด้านขวาและซ้าย

การก้าวเท้า หมายถึง การก้าวเท้าถูกต้อง สัมพันธ์กับการหันกระบี่ คือ หันด้านขวา
ก้าวเท้าขวา หันด้านซ้าย ก้าวเท้าซ้าย

การป้องกัน หมายถึง การรับการตีตามจังหวะของฝ่ายรุก

การกลับหัวสนามไม้รำ หมายถึง การรำไม้รำไปถึงบริเวณที่กำหนดไว้ ผู้แสดงต้องรำ
ตามท่าที่กำหนด เพื่อรำกลับมาที่เดิม

การเดินแปลง หมายถึง การเดินเข้าหาคู่ต่อสู้เพื่อคู่ขึ้นเชิงซึ่งกันและกัน

การกลับหัวสนามเดินแปลง หมายถึง การหันกลับตามท่าที่กำหนดไว้เมื่อเดินแปลง
ไปถึงจุดปลายสนาม

การย่างสามขุม หมายถึง การเดินเข้าหาคู่ต่อสู้ด้วยท่าทางที่เข้มแข็ง ทะมัดทะแมง
และระมัดระวัง เพื่อเข้าต่อสู้กัน

ความสวยงามในการเคลื่อนไหวอย่างมีจังหวะและลีลา หมายถึง การเคลื่อนที่ของ
เท้า มือ และแขนทั้งสองข้าง มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน จังหวะจะอ่อนช้อยหรือเข้มแข็งขึ้นอยู่กับ
ท่าที่กำหนดของแต่ละไม้ว่า

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้มีแบบทดสอบทักษะกีฬากระบี่ขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์โดยเน้นกระบวนการ
สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ที่วัดได้แม่นยำเที่ยงตรง และเป็นปรนัย
2. ช่วยให้ผู้สอนวิชากระบี่ สามารถวัดทักษะกีฬากระบี่ของนักเรียน ได้อย่าง
เที่ยงตรง ยุติธรรม และมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ให้นักเรียนและครู ได้ทราบถึงข้อบกพร่องในการเรียนการสอนของตนเอง
4. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชากระบี่
5. เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้สนใจในวิชากระบี่ ได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย